

Για την απόφαση του Γιούρογκρουπ της 24ης Μάη

Μετά την ελεεινή προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ στο συντριπτικό «ΟΧΙ» του Δημοψηφίσματος και την υφαρπαγή της ψήφου του ελληνικού λαού, η κυβέρνησή του προχώρησε στην εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, ξεπερνώντας και τις προσδοκίες των δανειστών και του άθλιου συρφετού των παλαιομνημονιακών. Μα ο μνημονιακός κατήφορος αυτής της άθλιας κυβέρνησης δεν έχει τέλος. Ψήφισαν και το 4ο Μνημόνιο, δηλαδή τον γνωστό «κόφτη», που δεν αποτελεί τίποτε άλλο από την αιώνια καθιέρωση των μνημονίων, που από τώρα και στο εξής θα εφαρμόζονται αυτόματα, χωρίς καν να ψηφίζονται στην Βουλή. Αυτόματη κατεδάφιση των δαπανών για την παιδεία, υγεία, ασφάλιση, των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων και συνεχείς απολύσεις και ξεζούμισμά τους, κ.ά. και από την άλλη, αυτόματη αύξηση των φόρων, των κατασχέσεων κ.ά.

Στο Γιούρογκρουπ της 24ης Μαΐου, οι δανειστές εμφανίστηκαν «πεινασμένοι», ζητώντας και άλλα μέτρα. Προτού δώσουν τη 2η δόση (των 10,3 δις) που είχαν «υποσχεθεί» στην κυβέρνηση, ζητούν να δοθούν επιπλέον στους «γύπες» και τα στεγαστικά και επιχειρηματικά δάνεια με εγγύηση του δημοσίου (συνολικά 5 δις), να πωληθεί ο ΑΔΜΗΕ και να ιδιωτικοποιηθεί πλήρως η ΔΕΗ, να μπουκ «κόφτες» στα προνοιακά επιδόματα όπου κατέντησαν οι «συντάξεις», να επιστραφεί αναδρομικά το ΕΚΑΣ που δόθηκε φέτος στους συνταξιούχους (και που ο Τσίπρας ανήγγειλε ότι δεν θα επιστραφεί), να πωληθεί μέσα στον Ιούνιο το Ελληνικό, να ενταχθούν τα διόδια της Εγνατίας Οδού (πάνω από 65 εκ. ευρώ τον χρόνο) στο Υπερταμείο... Ζητούν, απαιτούν και η κυβέρνηση δίνει, δίνει και δίνει.

Σε αντάλλαγμα, οι «αγνώμονες» δανειστές θα δώσουν τη 2η δόση σε δύο υποδόσεις: μία στα μέσα Ιούνη (7,5 δις) και μία τον Σεπτέμβρη (2,8 δις), που θα πάνε κατά 8 δις για την αποπληρωμή χρεών που λήγουν μέσα στο 2016. Με άλλα λόγια, οι δανειστές από τη μια τσέπη τους θα βγάλουν τα λεφτά και στην άλλη τσέπη τους θα τα βάλουν. Κι αυτά μόνο αν εκπληρωθούν οι επιθυμίες τους ή οι όποιες άλλες επιθυμίες ή ορέξεις τους προκύψουν μέχρι τον Σεπτέμβρη.

Και από τον Σεπτέμβρη θα ξεκινήσει η δεύτερη αξιολόγηση, που θα περιλαμβάνει την κατάργηση των εργασιακών σχέσεων (ωράρια, συλλογικές συμβάσεις κ.ά.) και την ουσιαστική απαγόρευση των απεργιών και του συνδικαλισμού. Αυτή η κατάργηση των εργατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων (της βάσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων) θα οδηγήσει στην κατάρρευση κάθε πολιτικού, δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας. Οι Έλληνες εργαζόμενοι δεν θα εξαθλιωθούν απλώς αλλά θα μετατραπούν σε δουλοπάροικους.

Αυτή η μετατροπή της χώρας σε αποικία και των εργαζομένων σε δουλοπάροικους, αυτή καταβαράθρωση της ελληνικής κοινωνίας στις πιο ζοφερές στιγμές της ιστορίας της, πρέπει να συγκαλυφθεί πίσω από ένα φύλλο συκής, που θα το ανεμίζει η κυβέρνηση για να κρύψει την άνευ προηγουμένου προδοσία της. Αυτό είναι η υποτιθέμενη «ελάφρυνση του χρέους» που η άθλια κυβέρνηση δεν έχασε χρόνο και με απίστευτη υποκρισία διατρανώνει ότι πέτυχε: «οι εταίροι για πρώτη φορά αναγνωρίζουν ότι το ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο», «για πρώτη φορά ανοίγει ο δρόμος για την ελάφρυνσή του» και έτσι «για πρώτη φορά φαίνεται η διέξοδος από την κρίση και το άνοιγμα στις αγορές», η «επιβεβαίωση της εμπιστοσύνης των διεθνών επενδυτών» κ.ο.κ.

Πρόκειται για βρωμερά ψέματα ανθρώπων που έχουν αποτρελαθεί βουτηγμένοι στην προδοσία τους. Στο

Γιούρογκρουπ της 24ης Μάη δεν αποφασίστηκε καμία ελάφρυνση του ελληνικού χρέους. Το μόνο που αποφασίστηκε είναι μια τακτοποίηση στην πληρωμή των χρεών του ελληνικού δημοσίου μέχρι το 2018. Δηλαδή, ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης (και οι κυβερνήσεις της Ευρωζώνης που βρίσκονται από πίσω του) θα δανείζει, αν χρειαστεί, τις ελληνικές κυβερνήσεις ώστε να ξεπληρώνουν προς το ΔΝΤ, τα ευρωπαϊκά κράτη, τους Ευρωπαίους τραπεζίτες, τους τοκογλύφους, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, όσα χρέη θα λήγουν μέχρι το τέλος του 2018.

Αυτή είναι η συμφωνία στην οποία κατέληξαν όλοι οι δανειστές. Και όπως δήλωσε και ο Ομπάμα: «είναι μια καλή λύση, αλλά λύνει το πρόβλημα μόνο προσωρινά». Το ΔΝΤ, δηλαδή οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ που το διευθύνουν, μένουν ικανοποιημένοι γιατί τουλάχιστον μέχρι τα μέσα του 2018, ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν θα κινδυνεύει να πυροδοτήσει μια παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση, ειδικά σήμερα που το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι ευάλωτο και το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα είναι στα πρόθυρα μιας γενικευμένης και ανείπωτης κρίσης. Επίσης, οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ μένουν ικανοποιημένοι γιατί προσβλέπουν η κυβέρνηση Τσίπρα (ή όποια διάδοχή της) και η ελληνική αστική τάξη, ευγνωμονώντας τους έστω και γι' αυτήν την προσωρινή λύση, θα τους ανταμείψουν με κάθε τρόπο, ώστε οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές να συνεχίσουν την ασφυκτική περικύκλωση της Ρωσίας (και ειδικά στο Αιγαίο), τις επεμβάσεις τους στη Συρία και τη Λιβύη κ.ο.κ.

Από την άλλη, και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές μένουν ικανοποιημένοι, όχι μόνο για τους παραπάνω λόγους αλλά και γιατί δεν θα κινδυνεύουν με «ατυχήματα» σε μια δύσκολη διετία γι' αυτούς. Έχοντας μπροστά τους το βρετανικό δημοψήφισμα τον Ιούνη, τις συνεχώς διογκούμενες κινητοποιήσεις των Γάλλων και Βέλγων εργαζομένων, τις εκλογές στην Ισπανία τον Ιούνη, τις εκλογές στη Γερμανία το 2017 κ.ά., θα είναι σίγουροι (ειδικά οι Μέρκελ και Σόιμπλε) ότι μέχρι το 2018 δεν θα αποκαλυφθεί ότι η πολιτική τους απέναντι στην ελληνική χρεοκοπία (όπως και στις άλλες) δεν ήταν τίποτε άλλο από μια προσπάθεια να σώσουν τις χρεοκοπημένες γερμανικές, γαλλικές, ιταλικές κ.ά. τράπεζες από τα δάνεια που δώσανε στο ελληνικό δημόσιο – και ότι οι πολιτικές τους δεν στοχεύουν σε έξοδο από την κρίση αλλά, αντιθέτως, στοχεύουν να βγάλουν από την κρίση το ευρωπαϊκό κεφάλαιο βυθίζοντας τη γερμανική, γαλλική, ελληνική κ.ά. εργατική τάξη, στην απύθμενη βαρβαρότητα των μνημονίων και των πολέμων.

Ταυτόχρονα, οι Ευρωπαίοι δανειστές είναι ικανοποιημένοι γιατί δεν χαρίζουν τίποτε από το ελληνικό χρέος, όπως απαιτούσαν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Απλώς υπόσχονται ότι μετά το 2018, και αφού εφαρμοστεί το 3ο και 4ο Μνημόνιο επιτυχώς, θα ξεκινήσουν τη συζήτηση για το ελληνικό χρέος. Έχοντας κανείς υπόψη πώς διαχειρίζονται χρεοκοπημένες χώρες οι ιμπεριαλιστές τους τελευταίους δύο αιώνες, και ειδικά με το ΔΝΤ τα τελευταία 50 χρόνια, μπορούμε με ακρίβεια να προδιαγράψουμε τι θα αποφασίσουν το 2018. Αφενός δεν πρόκειται να σβήσουν κανένα χρέος, δεν πρόκειται να χαρίσουν λεφτά. Αυτό αναφέρεται ρητά και κατηγορηματικά και στην απόφαση του Γιούρογκρουπ της 24ης Μάη. Είναι παράλογο να περιμένει κανένας ένα πεινασμένο θηρίο να εγκαταλείψει τη λεία του, που έχει γραπώσει με τα νύχια του για τα επόμενα 99 χρόνια. Αφετέρου, θα επιμηκύνουν την αποπληρωμή των δανείων, στον όποιο βαθμό χρειαστεί, όχι μόνο για να παραμένει διασωληνωμένος ο ελληνικός καπιταλισμός, αλλά για να μπορούν να τον απομυζούν για τα επόμενα 99 χρόνια χωρίς να τους μείνει στα χέρια.

Και παρά τις φωνασκίες της κυβέρνησης, δεν πρόκειται να έρθει καμία ανάκαμψη. Αυτό είναι εξάλλου και το πιο κακόγουστο αστείο. Πώς είναι δυνατόν να έρθει η όποια ανάκαμψη, έστω και μια απλή σταθεροποίηση της οικονομίας, όταν η εφαρμογή του 3ου Μνημονίου θα αφαιρέσει 5,4 δις, όταν τράπεζες, δημόσιες επιχειρήσεις και περιουσία περνούν στα χέρια των δανειστών και των Έλλήνων καπιταλιστών, όταν οι Έλληνες εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα χάσουν μισθούς, συντάξεις, εισοδήματα, σπίτια, καταθέσεις, παιδεία, υγεία, ασφάλιση, πολιτικά, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες, όταν δηλαδή αποσυντίθεται η κοινωνία;

Το 3ο και 4ο Μνημόνιο, και όλα τα επιπλέον μέτρα που θα τα συνοδεύουν, μπορεί να είναι μια τεράστια

προδοσία από τους ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, προδοσία που ζηλεύουν και όλες οι παλιές μνημονιακές δυνάμεις, αλλά ταυτόχρονα είναι και μια «υπηρεσία» του ΣΥΡΙΖΑ, στον να συνειδητοποιήσουμε σαν εργαζόμενοι ποιο είναι το μέλλον μας με τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό και ποιο είναι από τώρα και στο εξής το καθήκον μας. Από τη μια οι παλιές (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ, ΛΑΟΣ, ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κ.ά.) και νέες (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ κ.ά.) μνημονιακές δυνάμεις, η ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, οι κρατικοί αξιωματούχοι και δικαστές, όλος ο συρφετός των «Μένουμε Ευρώπη», ετοιμάζονται μαζί με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για το μεγάλο φαγοπότι: τράπεζες, επιχειρήσεις, καταθέσεις, σπίτια, εισοδήματα εργαζομένων κ.ά. Από την άλλη, όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, έχουμε μπροστά μας το τεράστιο αλλά όχι αδύνατον καθήκον να ξεμπερδέψουμε μια και καλή με όλους αυτούς.

27/5/2016